

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 128.173 van 16 februari 2004
in de zaak A. 117.637/XIV-8884.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. SAMPERMANS,
 kantoor houdende te 3500 HASSELT,
 Koningin Astridlaan 46

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 4 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 november 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERMEIRE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij op 21 januari 2000 een regularisatieaanvraag indient op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/; dat deze aanvraag tevens voor haar echtgenote XXX en hun kind XXX wordt ingediend; dat op 27 september 2001 de verzoekende partij door de commissie voor Regularisatie wordt gehoord; dat op 10 oktober 2001 de eerste kamer van de commissie voor Regularisatie een gunstig advies verleent betreffende de aanvraag van de verzoekende partij; dat op 23 november 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot verwerping van de regularisatieaanvraag;

1.2. Overwegende dat het advies van de commissie voor Regularisatie als volgt luidt:

“Gezien de stukken van de procedure inzake XXX en namelijk deze voorgeschreven bij artikel 9 van de wet betreffende de regularisatie van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Gelet op artikel 10 § 2 van het besluit van 5 januari 2000 luidend hetwelk de procedure verloopt in de taal die de aanvrager heeft gebruikt bij zijn aanvraag, ter zake het Nederlands.

Overwegende dat de aanvraag niet enkel betrekking heeft op de persoon zelf van de aanvrager maar ook op zijn echtgenote XXX en hun kind XXX in België geboren op 3 december 2000, die voldoende zijn gekend.

Overwegende dat het daadwerkelijk verblijf in het Rijk op 1 oktober 1999 bewezen is, door de voorgelegde stukken, en namelijk door de vermeldingen op het rijksregister en door allerlei facturen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op artikel 2 ten vierde van de wet van 22 december 1999.

Dat aanvrager in België is aangekomen tijdens de maand december van het jaar 1998, en er continu is gebleven.

Dat dit niet wordt betwist.

Dat hij de laatste vijf jaar geen bevel heeft gekregen om het land te verlaten.

Dat de asielpprocedure nog lopend is.

Dat bijgevolg aan de door artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 bepaalde voorwaarde werd voldaan.

Overwegende dat aanvrager tijdens al deze jaren waarin hij in het land verbleef duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld met zijn omgeving, zoals blijkt uit de gebeurtenissen die werden gevoegd aan de bundel.

Dat hij een toelating tot tewerkstelling heeft ingediend.

Dat hij in regel is met zijn mutualiteit.

Dat hij Nederlands leerde.

Dat hij van goed gedrag is.

Dat hij in het land is ingeburgerd en het ondenkbaar ware hem terug te sturen naar zijn land van herkomst waarvan hij vervreemd is.

Overwegende dat bijgevolg deze aanvraag ontvankelijk mede gegrond is overeenkomstig het artikel 2 ten vierde.

Om deze redenen, in rechte en in feite.

Met eenstemmigheid.

heeft de Commissie de eer de minister van Binnenlandse Zaken of zijn Afgevaardigde een gunstig advies te zenden teneinde machtiging tot verblijf te verlenen voor de genaamde XXX, zijn partner XXX en hun dochter XXX.”;

1.3. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt:

“Overwegende dat de 1/ Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk een gunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie heeft verstrekt, door u ingediend bij de Burgemeester te Izegem, op 21/01/2000 en dat het nummer 88702000210100005 draagt.

Overwegende dat Mijnheer XXX zich bij zijn regularisatieverzoek beroep op het criterium van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999, te weten dat hij humanitaire redenen meent te kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land zou hebben ontwikkeld.

Overwegende dat het verzoek eveneens werd ingediend voor zijn echtgenote, Mevrouw XXX en hun kind XXX, geboren op 3 oktober 2000.

Overwegende dat volgens artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 verzoeker die zich beroept op artikel 2, 4/ van dezelfde wet van 22 december 1999 dient aan te tonen dat zijn of haar aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat verzoeker wettig in België verbleven heeft en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat verzoeker in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat er geen sprake is van minderjarige kinderen die op het ogenblik van het regularisatieverzoek, te weten 21/01/2000, de leeftijd hebben om naar school te gaan, en op 1 oktober 1999 in België verbleven.

Overwegende dat Mijnheer XXX derhalve dient aan te tonen dat op het ogenblik van de aanvraag zijn aanwezigheid in België derhalve teruggaat tot meer dan zes jaar, - dat verzoeker verklaart op 28 december 1998 in België te zijn gearriveerd: dat hij derhalve niet kan aantonen op het ogenblik van de aanvraag; te weten op 21/01/2000, meer dan zes jaar in België te hebben verbleven.

Overwegende dat de Heer XXX verklaart in de vijf jaar voorafgaand aan zijn regularisatieverzoek van 21 januari 2000 geen bevel te hebben ontvangen om het land te verlaten; dat verzoeker met deze verklaring echter niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999, aangezien deze voorwaarde veronderstelt dat verzoeker dan ook vijf jaar in België verbleef, wat niet het geval is.

Overwegende dat de Heer XXX op het ogenblik van de aanvraag, te weten op 21/01/2000 beschikte over een wettig verblijf, namelijk nadat zijn asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard op 23 maart 1999 door de dienst Vreemdelingenzaken.

Overwegende dat artikel 9, 9/ derde lid van de wet van 22 december echter bepaalt dat om te oordelen of een wettig verblijf relevant is ook rekening moet worden gehouden met het criterium van artikel 2, 4/, te weten de aanwezigheid van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in het land.

Overwegende dat de 1^e Kamer van de Commissie voor Regularisatie stelt dat de Heer XXX elementen voorlegt die zouden wijzen op humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in het land: dat dit zou blijken uit getuigenissen, dat hij in regel zou zijn met zijn mutualiteit, dat hij Nederlands zou hebben geleerd, van goed gedrag is en in België zou zijn ingeburgerd.

Overwegende dat de ingeroepen redenen voor het regularisatieverzoek die zowel door de Commissie voor Regularisatie als door de minister worden geëvalueerd dienen te gelden op het ogenblik van de aanvraag, in het geval van verzoeker is dit 21/01/2000.

Overwegende dat er eveneens stukken voorliggen die wijzen dat verzoeker of zijn echtgenote een reeks administratieve handelingen hebben verricht (huurcontract, facturen, aansluiting mutualiteit, e.d.), welke echter niet wijzen op duurzame sociale banden en humanitaire redenen.

Overwegende dat een voorlopige arbeidsvergunning in 1999 voor tijdelijke arbeid aanwezig is, doch dat eveneens een attest van het OCMW Denderleeuw op 19 januari 2000 stelt dat de Heer en Mevrouw XXX financiële steun genieten; ook voor de periode juni 2000 en later is een bewijselement van tewerkstelling doch dit betreft een periode na het indienen van het regularisatieverzoek op 21 januari 2000.

Overwegende dat daaruit blijkt dat verzoekers trachtten zich in te schakelen in het arbeidscircuit.

Overwegende dat er getuigenissen voorliggen van mensen die getuigen dat het gezin zich tracht te integreren.

Overwegende dat uit dit geheel van voorgelegde elementen onvoldoende blijkt dat verzoeker en zijn gezin in een periode van dertien maanden duurzame sociale banden hebben ontwikkeld en humanitaire redenen kunnen aantonen; dat het gezin pogingen onderneemt zich in België te vestigen, doch dat het criterium van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999

niet de intentie van deze voorwaarden nagaat maar wel in hoeverre humanitaire redenen en duurzame sociale banden effectief aanwezig zijn.

Dat verzoeker in België arriveerde op 28 december 1998; dat op het ogenblik van het regularisatieverzoek betrokkene en zijn gezin zo'n dertien maanden in België verbleef, dat uit het dossier onvoldoende blijkt dat in deze periode dergelijke duurzame banden zijn ontstaan.

Besluit:

De regularisatieaanvraag nr. 88702000210100005, ingediend door de Heer XXX op 21/01/2000 bij de Burgemeester van Izegem wordt afgewezen, ondanks het gunstig advies van de Commissie voor Regularisatie.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel dat wat niet betekend is niet is.

Doordat de verwerende partij een beslissing, welke zij zou genomen hebben op 23.11.2001, pas heeft laten kennen via de politie van de stad Kortrijk op 14.02.2002, zonder dat een exemplaar van een gedateerde beslissing op schrift werd overhandigd aan verzoeker.

Doordat verzoeker kennis moest nemen van een beslissing nadat zijn raadsman een brief had gekregen van Verwerende Partij met mededeling dat een negatieve beslissing werd genomen en dat deze in bijlage was gevoegd, waar deze in feite niet was gevoegd.

Doordat de raadsman in eerste instantie als bijlage van een brief geantidateerd 23.11.2001 slecht het ‘gunstig’ advies van de Regularisatiecommissie mocht vinden en niet de aangevochten beslissing zelf en de raadsman van verzoeker daarop onmiddellijk met fax van 04.02.2002 (stuk 4) bij verweerder om de ware toedracht verzocht, waarna deze uiteindelijk ook met fax een niet gedateerde beslissing toefaxte (stuk 5).

Doordat het derhalve niet zeker is dat de aangevochten beslissing wel bestaat en/of wel deze is welke aan de raadsman van verzoeker is medegedeeld.

Doordat het niet zeker is dat het de bedoeling was van verwerende partij enig gezag en/of kracht aan de aangevochten beslissing te verlenen, nu deze niet gedateerd is en niet door een bevoegde ambtenaar aan verzoeker is overhandigd.

Doordat de aangevochten beslissing aan de raadsman van verzoeker pas na diens uitdrukkelijk verzoek op 04.02.2002 is medegedeeld, ongedateerd, nu de begeleidende brief van de minister de datum draagt van 23.11.2001.

Terwijl van een zorgvuldig bestuur kan en mag verwacht worden dat een genomen beslissing betekend wordt, met afgifte van een officieel en gedateerd exemplaar door een bevoegde ambtenaar, minstens met een aangetekend schrijven, en dit ten laatste enkele dagen (en niet maanden) nadat de beslissing in kwestie genomen is en/of gedateerd.

Zodat de rechtsonderhorige zich niet moet afvragen of de hem toegestuurde beslissing nog wel actueel is, en zo ja of hij daar nog een annulatieberoep kan tegen indienen, nu op de begeleidende brief bovendien ook nog vermeld is dat dergelijk annulatieberoep binnen de dertig dagen moet worden ingediend.

Dat in dergelijk geval de aangevochten beslissing minstens als nietig kan worden aanzien.”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een vermeende ‘schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel dat wat niet betekend is niet is’.

Verzoeker voert daarbij aan dat de kennisgeving van de bestreden beslissing dermate chaotisch zou zijn verlopen dat ‘de aangevochten beslissing minstens als nietig kan worden aanzien’.

Dat verwerende partij antwoordt hierop dat deze kritiek louter de kennisgeving betreft en als zodanig niet de wettelijkheid vermag aan te tasten van de bestuurlijke beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken.

Bovendien, verzoeker heeft de onduidelijkheid geschapen door de gebrekkige kennisgeving trouwens zélf opgeheven door rechtstreeks inlichtingen in te winnen nopens de betrokken ministeriële beslissing, zodat niets hem heeft belet met kennis van zaken en alsnog binnen de wettelijke termijn van dertig dagen voorliggend beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de beslissing dd. 23.11.2002.

Dat er overigens over de datum waarop de beslissing is genomen geen twijfel mogelijk is nu er zowel bovenaan de bestreden beslissing, als op het einde ervan uitdrukkelijk 23.11.2001 als datum wordt aangegeven (zie stukken 96-98 van het administratief dossier).

Verzoekers bemerking dat door de gebrekkige kennisgeving (die gedeeltelijk slechts de inlichting van zijn raadsman betreft en in die mate zodoende sowieso al niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden) en het vermeende ongedateerd zijn van de bestreden beslissing zelfs zou moeten worden getwijfeld aan het bestaan ervan, mist bijgevolg feitelijke grondslag en is sowieso al niet aannemelijk.

Overigens is verweerder van oordeel dat er niet eens een ‘beginsel dat wat niet betekend is niet is’ bestaande is.

De verwerende partij is derhalve de mening toegedaan dat het eerste middel van verzoekster niet kan worden aangenomen.”;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

“Verwerende partij ontkent niet de gebrekkige wijze waarop is kennis gegeven.

‘Idem est non esse et non significari’ ofo ok ‘paria sunt non significari non esse’.

Ter illustratie van dit beginsel kan verwezen worden naar art. 1495, 1ste lid Ger. W.

Feit is dat verzoeker nog steeds niet op officiële wijze tegen ontvangstbewijs een kopie van de effectieve aangevochten beslissing, voor eensluidend verklaard, heeft mogen ontvangen.

De politie van de gemeente Izegem is inderdaad langs geweest, maar heeft daarbij geen kopie overhandigd.

Van een zorgvuldig bestuur mag verwacht worden dat een betekenis plaatsgrijpt waarbij een enige en uitsluitende gemotiveerde beslissing ter kennis wordt gebracht.

Andere vormen van kennisgevingen bieden onvoldoende verzekering naar vorm, inhoud en datum van de aan te vechten beslissing.

Minstens mocht verzoekende partij verwachten dat zij binnen een redelijke termijn, na het nemen van de beslissing, daarvan in kennis gesteld wordt, en niet zoals in casu 2,5 maand later.

Te meer daar aan verzoeker het gunstig advies was ter kennis gebracht, ongeveer 6 maand eerder !

Verzoekende partij kon, o.m. omwille van het stilzwijgen van verwerende partij, gedurende meer dan 6 maanden, redelijkerwijze vermoeden dat het unaniem gunstig advies van de Regularisatiecommissie zou worden gevolgd.

Verwerende partij volhardt.”;

2.1.4. Overwegende dat de kritiek van de verzoekende partij slaat op de kennisgeving van de bestreden beslissing; dat echter een gebrek in de kennisgeving of het feit dat de bestreden beslissing pas maanden later ter kennis werd gebracht de wettigheid van deze beslissing niet aantast; dat daarenboven de verzoekende partij niet onwetend is van de datum van de bestreden beslissing, aangezien zij in haar verzoekschrift de juiste datum opgeeft; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en schending van art. 2, 4de en 9, 9ste van de wet van 22 december 1999 tot eenmalige regularisatie van het verblijf van sommige categorieën vreemdelingen verblijvende op het grondgebied van het Rijk.

Doordat de aangevochten beslissing met een zeer karige en onvoldoende motivering de regularisatieaanvraag van verzoeker afwijst, ondanks het gunstig advies van de Commissie voor Regularisatie.

Terwijl verzoeker nochtans wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden van art. 2, § 4 en art. 9, § 9 van de eenmalige regularisatiewet van 22 december 1999.

Dat verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag immers kon beschikken over een bewijs dat hij wettig in België verbleef.

Dat op het ogenblik verzoeker immers kon beschikken over een ontvankelijke asielaanvraag.

Dat een ontvankelijke asielaanvraag als een relevant wettig verblijf kan worden aanzien.

Dat dit a contrario kan worden afgeleid uit de wet, waar art. 9, 9ste stelt dat niet als relevant wettig verblijf worden beschouwd; het verblijf op grond van een toeristenvisum, het verblijf waartoe de kandidaat vluchteling in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag zijn toegelaten en het verblijf waartoe studenten gemachtigd zijn.

Dat verzoeker hier niet het statuut had van kandidaat vluchteling in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag, doch wel degelijk beschikte over een ontvankelijkheidsverklaring van de asielaanvraag.

Dat het derhalve zelfs niet nodig was, zoals de minister stelt, het bewijs te leveren van aanwezigheid in België dat teruggaat tot meer dan 6 jaar of tot meer dan 5 jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die leeftijd hebben om naar school te gaan.

Dat art. 9, 9ste geen cumulatieve vervulling van de voorwaarden voorziet, maar wel alternatieve, waar gesteld wordt 'en/of ... en/of ...'.

Dat bovendien, voor zover als nodig - quod non -, de vereiste van verblijf van 5 of 6 jaar in de wet bedoeld, kan aanzien worden als zijnde voldaan wanneer de persoon het bewijs aanbrengt van een illegaal verblijf dat lichtjes lager ligt dan 6 of 5 jaar, van humanitaire omstandigheden en duurzame sociale bindingen (Parl. Doc., Kamer, 1999-2000, nr. 0123/001, blz. 8).

Dat in dat geval een doorgedreven integratie moet worden aangetoond.

Dat verzoeker deze doorgedreven integratie zeer zeker heeft aangetoond aan de Regularisatiecommissie, waar hij een onderhoud heeft kunnen hebben met de leden van de Regularisatiecommissie in het perfect Nederlands.

Dat verzoeker hoger geschoold is en geen enkele moeite had om zich onmiddellijk en volledig te integreren.

Dat de Regularisatiecommissie in haar motiverend gedeelte het volgende aanhaalt: 'Dat de aanvrager in België is aangekomen tijdens de maand december van het jaar 1998, en er continu is gebleven.

Dat dit niet wordt betwist.

Dat hij de laatste 5 jaren geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten.

Dat de asielprocedure nog lopende is.

Dat bijgevolg aan de door art. 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 bepaalde voorwaarde werd voldaan.

Overwegende dat aanvrager tijdens al deze jaren in het land verbleef duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld met zijn omgeving, zoals blijkt uit de getuigenissen die werden gevoegd aan de bundel.

Dat hij een toelating tot tewerkstelling heeft ingediend.

Dat hij in regel is met zijn mutualiteit.

Dat hij Nederlands leerde.

Dat hij van goed gedrag is.

Dat hij in het land is ingeburgerd en het ondenkbaar ware hem terug te sturen naar zijn land van herkomst waarvan hij vervreemd is.

Overwegende dat bijgevolg deze aanvraag ontvankelijk mede gegrond is, overeenkomstig het artikel 2 ten vierde.

Dat verzoeker overigens blijk geeft van een zeer grote tolerantie nu hij als Moslim gehuwd is met een katholieke.

Dat hij zich in zijn land van herkomst nooit heeft laten meeslepen met nationalistische gevoelens van welk kamp ook.

Dat hij een voorbeeldig werknemer is bij de NV Ardovries, waar hij nu reeds sedert juni van het jaar 2000 werkzaam is, zonder onderbreking.

Dat verwerende partij weliswaar niet verplicht is het advies te volgen, doch daarbij moet motiveren.

Dat de motivering de marginale toetsing naar redelijkheid niet doorstaat.

Dat de aangevochten beslissing ook de rechtszekerheid schendt en het gelijkheidsbeginsel, nu de minister in tal van analoge gevallen wel een gunstige beslissing heeft genomen.

Dat het met de regularisatiewet precies de bedoeling was personen die zich hadden geïntegreerd, waar hun asielverzoek ontvankelijk was, te regulariseren, nu het duidelijk was dat het Commissariaat-generaal de immense toevloed aan asielaanvragen niet tijdig zou kunnen onderzoeken.

Dat ook deze zaak als voorbeeld kan gelden van de bedoeling van de regularisatiewet waar verzoeker aan vluchtelingenverzoek indiende meer dan 3 jaar en 3 maanden geleden en dit verzoek door de Commissaris-generaal nog steeds niet beslecht !

Zodat de verwerende partij het gunstig advies van de Regularisatiecommissie had dienen te volgen en ook een gunstige beslissing tot regularisatie had moeten nemen en verzoeker had moeten toelaten tot inschrijving in het vreemdelingenregister.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“Verzoeker beroept zich in het thans besproken middel o.a. op een ‘schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’.

M.b.t. die verwijzing merkt de verwerende partij op dat er reeds werd geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C. 94.0369, N. 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een ‘schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen’.

Dat verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit aspect van het tweede middel van verzoekster in rechte onvoldoende is uitgewerkt om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Betreffende deze wet dd. 29.7.1991 dient er anderzijds terdege rekening mee te worden gehouden dat de daarin voorziene verplichting om administratieve beslissing met redenen te omkleden louter een formele motiveringsplicht instelt, en als zodanig enkel tot doel heeft om de bestuurde toe te laten te achterhalen waarom een voor hem of haar ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij of zij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan (cf. R.v.St. nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

In casu is aan deze vereiste naar behoren voldaan door de verwijzing in de ministeriële beslissing dd. 23.11.2001 naar het er aan ten grondslag liggende overwegingen.

Zo is de bestreden beslissing o.a. op volgende overwegingen gestoeld:
‘(...) Overwegende dat uit dit geheel van voorgelegde elementen onvoldoende blijkt dat verzoeker en zijn gezin in een periode van dertien maanden duurzame sociale banden hebben ontwikkeld en humanitaire redenen kunnen aantonen; dat het gezin pogingen onderneemt zich in België te vestigen, doch dat het criterium van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 niet de intentie van deze voorwaarden nagaat maar wel in hoeverre humanitaire redenen en duurzame sociale banden effectief aanwezig zijn. Dat verzoeker in België arriveerde op 28 december 1998; dat op het ogenblik van het regularisatieverzoek betrokkene en zijn gezin zo’n dertien maanden in België verbleef; dat uit het dossier onvoldoende blijkt dat in deze periode dergelijke duurzame banden zijn ontstaan.’

Dat verscheidene elementen vermeld in deze ministeriële beslissing volstaan immers opdat verzoeker kennis zou hebben van de redenen voor de verwerping van zijn verblijfsregularisatieaanvraag.

In zoverre verzoeker zich verder kennelijk ook nog beroept op een vermeende schending van art. 2, 4/ en 9, 9/ van de wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, kan nog worden opgemerkt dat de minister van Binnenlandse Zaken zonder overschrijding van zijn beoordelingsbevoegdheid heeft kunnen vaststellen dat in verzoekers geval, gelet op de recente aanwezigheid in het Rijk van hemzelf en zijn gezin (slechts dertien maanden op het ogenblik van de aanvraag), het bestaan van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in deze korte tijdspanne niet voldoende was.

In zijn tweede middel beroept verzoeker zich tenslotte ook nog op een vermeende ‘schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel’.

Verzoekster acht deze beginselen geschonden omdat ‘de minister in tal van analoge gevallen wel een gunstige beslissing heeft genomen.’

De verwerende partij heeft de eer hierop te antwoorden dat dit deel van het middel geheel en al bestaat uit loutere beweringen over de behandeling van andere verblijfsregularisatieaanvragen die, gelet op hun gebrek aan staving, geenszins de nietigverklaring van de betrokken bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers tweede middel gedeeltelijk onontvankelijk, en voor het overige ongegrond is.”;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

“Verwerende partij noemt het onderdeel onontvankelijk, waar verzoeker zou hebben nagelaten de wetsbepaling aan te duiden die geschonden is.

Verzoeker meent evenwel dat hij voldoende duidelijk gesteld heeft dat de wet van 29 juli 1991 geschonden is. Deze wet is bovendien voldoende specifiek op zich opdat geen misvattingen mogelijk zijn omtrent welke bepaling van de wet precies bedoeld zou zijn.

In het inleidend verzoekschrift stelt verzoeker dat niet op voldoende wijze is gemotiveerd waarom het gunstig advies van de Commissie voor Regularisatie niet is gevolgd, waar verzoeker nochtans degelijk voldeed aan alle voorwaarden van art. 2, § 4 en art. 9, § 0 van de eenmalige regularisatiewet van 22 december 1999.

Hoewel verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, is zij toch gehouden rekening te houden met alle elementen welke haar zijn voorgelegd (RVG, 23.02.1991, nr. 78.563).

Verwerende partij weerlegt niet dat verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag wettig in België verbleef (art. 9, § 9 eenmalige regularisatiewet 22.12.1999).

Verwerende partij weerlegt evenmin dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag (en nog steeds) kan beschikken over een ontvankelijke asielaanvraag (art. 9, § 9 eenmalige regularisatiewet).

Het kan niet volstaan te stellen dat ‘gelet op de recente aanwezigheid in het Rijk van hemzelf en zijn gezin (slechts 13 maanden op het ogenblik van de aanvraag) het bestaan van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in deze korte tijdspanne niet voldoende waren’ zonder expliciet ook de motieven van het gunstig advies van de Regularisatiecommissie te ontmoeten, waar deze gesteld heeft dat op grond van haar vaststellingen wel voldoende humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen aanwezig waren.

De verwerende partij nam pas op 23 december 2001 de aangevochten beslissing; om te beslissen plaatste zij zich ten onrechte op de datum van de aanvraag, zijnde 21.01.2000.

De ratio legis van de regularisatieoperatie zelf werd daarbij miskend.

Het is precies omdat personen lang moeten wachten op een beslissing (in casu is ook nog geen beslissing ten gronde genomen terzake het asielverzoek) dat duurzame sociale bindingen ontwikkeld worden en het menselijkerwijze niet meer betaamt mensen na meerdere jaren het gastland te doen verlaten.

Aangezien de minister van Binnenlandse Zaken zelfs zelf destijds verklaard heeft bereid gevonden te kunnen worden tot een lineaire regularisatie van asielzoekers waarvan de procedure lang geduurd had omdat het niet aanvaardbaar was dat een asielzoeker, na een verblijf van meer dan één jaar in ons land, nog dient teruggeleid te worden naar zijn land van herkomst; de minister voegde er destijds in bepaalde verklaringen aan toe dat de wachtperiode voor het bekomen van het statuut van vluchteling teruggebracht moet worden tot maximum één jaar en dat wanneer deze maximum duurtijd overschreden is, dit dient te worden aanzien als een buitengewone omstandigheid waarmede art. 9, 3de lid Vreemdelingenwet kan toegepast worden (R.v.St. 19.06.1998, arrest nr. 74.386).

De omzendbrief van 15.12.1980 met betrekking tot de toepassing van art. 9, 3de lid Vreemdelingenwet spreekt over een termijn van asielprocedure van 4 jaar voor personen met schoolgaande kinderen (de eenmalige regularisatiewet spreekt over een termijn van 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen).

Welnu zijn verzoekers op dit ogenblik reeds meer dan 3,5 jaar procedure aan het voeren voor het bekomen van asiel.

Op het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing (23.11.2001) waren verzoekers ongeveer 3 jaar procedure aan het voeren.

Thans heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de partijen zelfs nog niet uitgenodigd voor het interview van het onderzoek ten gronde.

De beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal zal dus zeker nog een paar maanden duren, waarna verzoekers nog, zo nodig, in tweede aanleg ten gronde zullen kunnen verschijnen voor de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Men mag thans redelijkerwijze aannemen dat verzoekers zeer zeker minstens 4 jaar procedure zullen kunnen voeren om hun statuut van politiek vluchteling te bekomen.

Verwerende partij moet dit weten en moest dit ook weten op het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing.

Bovendien moest zij ook rekening houden met de vaste dienstbetrekking van zowel verzoeker als zijn echtgenote, het feit dat zij perfect Nederlands spreken en ondertussen een kind hebben dat vanaf september 2002 school zal lopen in België.

Het kan niet volstaan enkel te verwijzen naar de duur van het verblijf van verzoeker op het ogenblik van de aanvraag om aan te tonen dat humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen kunnen aanwezig zijn.

Zo oordelen zou niet alleen een miskenning betekenen van de ratio legis van de regularisatiewet, doch ook zou dit neerkomen op het invoeren van een bijkomende wettelijke termijn om humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in acht te kunnen nemen.

De parlementaire voorbereidingen wijzen duidelijk aan dat de vereiste van verblijf van 5 of 6 jaar in de wet bedoeld lager mogen liggen in geval van aanwezigheid van humanitaire

omstandigheden en duurzame sociale bindingen (Parl. doc. Kamer, 1999-2000, nr. 0123/001, blz. 8); zonder daarvoor een precieze minimum duurtijd te voorzien.

Omtrent de schending van het gelijkheidsbeginsel wenst verzoeker te stellen dat verwerende partij in het begin van de regularisatiecampagne zeer soepel geweest is, om vervolgens, wanneer vastgesteld werd, dat een te groot aantal aanvragen aan de voorwaarden voor regularisatie voldeed, een even grote gestrengheid aan de dag te leggen.

Verzoekende partij volhardt.”;

2.2.4. Overwegende dat artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet luidt als volgt:

“Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag:

(...)

4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in hun land hebben ontwikkeld.”;

Overwegende dat artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet bepaalt dat voor de in artikel 2, 4/, bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een bewijs moet omvatten “dat (hun) aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten.”; dat hieruit blijkt dat de vreemdeling die “duurzame sociale bindingen” doet gelden, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet; dat voorts blijkens de parlementaire voorbereiding van de Regularisatiewet de aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk gedurende meer dan zes jaar of meer dan vijf jaar, naast de voorwaarde van verblijf op het Belgisch grondgebied op 1 oktober 1999, een conditio sine qua non vormen opdat de aanvraag zou kunnen worden behandeld op basis van het vierde criterium; dat derhalve de bestreden beslissing op afdoende wijze is gesteund op de overweging dat de verzoekende partij en haar gezin op het ogenblik van de regularisatieaanvraag niet voldoen aan de vereiste van het voorafgaandelijke verblijf in België; dat hun verblijf (van dertien maanden in België) op dat ogenblik terecht niet kan worden gezien als een verblijf dat “lichtjes lager ligt dan 5 of 6 jaar”; dat de omstandigheid dat de verwerende partij eveneens heeft onderzocht of de verzoekende partij duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen kon laten gelden, daar geen afbreuk aan doet; dat, gelet op de correcte toepassing van de Regularisatiewet, de verwerende partij op wettige gronden heeft kunnen afwijken van het advies van de eerste kamer van de commissie voor Regularisatie;

Overwegende dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing op onwettige wijze is genomen en dat zij met de enkele bewering dat

“in tal van analoge gevallen” een andere beslissing zou zijn genomen, niet aantoonbaar dat het gelijkheids- of het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989 en ondermeer meer bepaald art. 3 lid 1 van het Kinderrechtenverdrag en van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, meer bepaald art. 3: de eerbiediging van het gezinsleven en art. 8: recht op persoonlijke omgang van het kind met de ouders.

Doordat de verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing geen rekening gehouden heeft met het kindje van verzoeker: XXX, geboren op 3 oktober 2000 te Izegem.

Terwijl voornoemd Kinderrechtenverdrag stelt dat de verdragsluitende partijen bij elke maatregel als eerste overweging het belang van het kind moeten nemen.

Dat met de aangevochten beslissing het belang van het kindje zelfs niet aan bod is gekomen.

Dat de aangevochten beslissing de levensomstandigheden en ontwikkeling van het kind bedreigen, nu het gedwongen zou kunnen worden de natuurlijke omgeving waarin het geboren is te verlaten voor een angstige omgeving.

Dat het kind hier inmiddels opgevangen wordt in een Nederlandstalige omgeving en het Nederlands aangeleerd heeft met het oog op het kleuter- en basisonderwijs, dat voor haar binnen enkele maanden zal aanvangen.

Dat overigens geen betekening van de ongunstige beslissing is gedaan geworden, noch aan de echtgenote van verzoeker, moeder van het kind, noch aan de ouders, van het kind in hun hoedanigheid van ouder en vertegenwoordiger van het kind, waardoor men zich de vraag kan stellen wat het lot zal zijn van het kind en de moeder bij een eventuele uitvoering van de gevolgen van de aangevochten beslissing.

Dat nochtans ook de moeder bij dezelfde actie als verzoeker destijds regularisatie had aangevraagd.

Dat t.o.v. van de moeder nog geen specifieke beslissing werd genomen, laat staan betekend.

Dat daardoor het kind van de vader zou kunnen gescheiden worden, waar de moeder en kind nog toegelaten zouden tot verblijf zolang geen beslissing tot weigering regularisatie aan hen zijn betekend en verzoeker wel het land zou moeten verlaten.

Dat het kind reeds verankerd is in het gastland doordat het daar nu sedert de geboorte, meer dan 2 jaar verblijft.

Dat dit land voor dit kind een thuishaven is waar het een milieu van verwanten heeft geschapen.

Dat de motieven van een verwijdering helemaal niet in verhouding staan met het belang van het kind.

Zodat verwerende partij het advies van de Regularisatiecommissie had dienen te volgen.”;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende opwerpt:

“De verwerende partij heeft eer hierop te antwoorden dat kan worden volstaan met erop te wijzen dat de door verzoeker alhier ontwikkelde kritiek feitelijke grondslag mist nu zij er lijkt van uit te gaan dat door de bestreden beslissing verzoekers dochter alleen, zonder vader en/of moeder, geboden zou worden naar ‘een angstige omgeving’ terug te keren.

De bestreden beslissing verwerpt slechts de in naam van zijn gezin door verzoeker ingediende verblijfsregularisatieaanvraag, doch houdt niet het bevel in om het grondgebied te verlaten, noch jegens verzoekers zelf, noch jegens zijn echtgenote, noch jegens zijn dochter.

Overigens benadrukt de verwerende partij nog dat de bestreden beslissing wel degelijk op verzoeker en zijn gezin betrekking heeft en dat er bijgevolg wel degelijk ook t.a.v. zijn gezin met de bestreden ministeriële akte dd. 23.11.2001 een definitieve administratieve beslissing is gevallen.

Ten bewijze immers: verzoeker diende zijn aanvraag in in naam van zijn gezin (zie pagina 1 en 3 van stuk 92/75 van het administratief dossier) - gezin dat destijds nog slechts uit zichzelf en zijn echtgenote bestond.

Bovendien stelt de bestreden beslissing zelf letterlijk en uitdrukkelijk:
'(...) Overwegende dat het verzoek eveneens werd ingediend voor zijn echtgenote, Mevrouw XXX en hun kind XXX, geboren op 3 oktober 2000, (...)'
Bijgevolg kan ook verzoekers derde middel tot nietigverklaring niet worden weerhouden.”;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

“Verwerende partij beperkt zich ertoe te stellen dat de kritiek feitelijke grondslag mist door voor te stellen alsof verzoeker zou aanvoeren dat zijn dochtertje alleen komt te staan in een angstige omgeving.

Een kind heeft stabiliteit nodig en dit betekent meer dan de loutere aanwezigheid van de ouders.

Verwerende partij is anderzijds zeer dubbelzinnig waar zij stelt dat verzoeker en zijn familie zich blijkbaar niet hoeven ongerust te maken, daar de bestreden beslissing niet het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten ... doch slechts een weigering inhoudt van regularisatieaanvraag.

Of is verwerende partij er blijkbaar ook gerust in dat de asielprocedure nog jaren kan duren en er nog niet onmiddellijk een bevel moet verwacht worden ?

Verzoekende partij volhardt.”;

2.3.4. Overwegende dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de verzoekende partij en haar gezin en dat er bijgevolg eveneens ten aanzien van haar gezin een definitieve administratieve beslissing werd genomen; dat immers de regularisatieaanvraag in naam van haar gezin werd ingediend; dat het middel feitelijke grondslag mist;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,

M. MILOJKOWIC,

staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.